

Анастасія ТУЩЕНКО, 2004, м. Полтава, Україна

ПАМ'ЯТАЄМО. ШАНУЄМО. ПИШАЄМОСЯ

Сьогодні Український народ переживає нелегкі часи. На сході України триває боротьба, боротьба з тими, хто не хоче визнавати нашу країну, як вільну і незалежну державу. Ллються сльози і кров. Для значної кількості людей це справжня трагедія. Для людей, які пережили Другу світову війну, які дивилися смерті в очі, це подвійна трагедія.

Сьогодні, як ніколи, дуже актуальною і потрібною нашій державі є пам'ять про цих людей, їхні долі, вчинки, подвиги. Адже саме їхніми зусиллями було здобуто перемогу в 1945 році, і завдяки їм ми обов'язково переможемо сьогодні. Вони є для нас прикладом мужності і патріотизму.

Наперекір усьому, пам'ять про подвиги українців у Другій світовій війні буде жити вічно. Ми хочемо розповісти про незвичайну людину, нашого земляка, педагога нашої школи, льотчика-винищувача, Героя Радянського Союзу - Івана Ілліча Бабака.

Доля Івана Ілліча Бабака не тільки не схожа на долі багатьох радянських людей, але і глибоко своєрідна. Присвятивши себе одній з найбільш мирних професій на землі - професії вчителя, Іван Бабак під час війни став льотчиком-винищувачем. Простий, сором'язливий хлопчина з невеликого українського села навчився бити сильного і підступного ворога.

Іван Ілліч Бабак ще студентом педагогічного інституту перед війною, вступив в аероклуб. Зробивши стрибок з парашутної вишки, юнак вирішив, що дорога в авіацію для нього закрита, що духом слабкий для польотів.

Та в Європі вже займалося полум'я Другої Світової війни. Треба було готуватися до захисту своєї країни. Після нападу гітлерівської

Німеччини на Київ хлопець знову пішов на навчання. Закінчив Сталінградське військове авіаційне училище в 1942 році. На фронтах війни з травня 1942 року. Вже в мирний час Іван Ілліч згадував, що під час першого бойового завдання навіть не зрозумів, що став учасником повітряного бою! Встиг лише помітити, що в якийсь момент у повітрі раптом стало багато літаків, але, пам'ятаючи наказ ведучого, намагався у що б то не стало утриматися в бою.

У запеклих повітряних боях швидко йшло становлення молодого льотчика. Відмінно володіючи технікою пілотування, він в небі діяв рішуче, йшов на ризик і навіть самопожертву. До вересня 1943 року Бабак особисто збив 18 літаків супротивника і 4 - в групі. І вже 1 листопада 1943 йому присвоїли звання Героя Радянського Союзу. Під час бойових вилетів було безліч випадків, коли «літаючий барс» (так за відвагу його називали однополчани), не дивлячись на власну безпеку, рятував товаришів, безстрашно кидав свій літак навперейми ворогові. Особливий випадок трапився в Маріуполі, коли з подачі Івана Ілліча були врятовані мирні мешканці, яких везли до Німеччини. На вдячність школярами Маріуполя було зібрано 20 000 рублів на бойовий літак. У вересні 1943 року куплений на ці кошти новенький винищувач з написом «Від школярів Маріуполя» школа передавала одному з видатних льотчиків 100-го Гвардійського авіаполку Івану Бабаку.

У 1945 році в штаб армії були направлені документи на присвоєння Івану Бабаку звання двічі Героя Радянського Союзу, проте не судилося. Льотчик потрапив у полон, де пробув до кінця війни. Ця обставина у подальшому стала причиною багатьох перевірок із боку спецорганів і перешкодила отриманню звання двічі Героя Радянського Союзу.

Після війни капітан Бабак змушений був демобілізуватися і поїхав у село Більск Котелевського району Полтавської області - працювати шкільним вчителем. Він пропрацював в школі багато років, і ніхто, ні

вчителі, ні діти, не знали, що їх викладач хімії, скромний і небагатослівний Іван Ілліч Бабак - один з кращих асів Великої Вітчизняної війни, який збив за всю війну 40 ворожих літаків.

Згодом Іван Бабак переїхав до Полтави. Наша школа-інтернат пишається тим, що в її стінах працювала ця видатна людина. Нам поталанило поспілкуватися з ученицями Івана Ілліча, які з радістю поділилися своїми спогадами про вчителя-фронтовика.

- Я пам'ятаю його як винятково скромну і благородну людину, яку любили учні і поважали колеги, - згадує Алевтина Володимирівна Ключинська, директор школи-інтернату. - Ми, учні, дуже любили і шанували свого вчителя. Він вчив нас не тільки хімії. Своім прикладом Іван Ілліч вчив нас благородству, мужності, честі, прищеплював любов до своєї Батьківщини. При всьому цьому цей мужній чоловік ніколи не вихвалявся своїм героїчним минулим. У моїй пам'яті Іван Ілліч Бабак залишився справжнім Героєм, Героєм саме з великої літери.

Ось така історія. Про долю однієї людини у Другій світовій війні, в якій у Героя Радянського Союзу Бабака Івана Ілліча свій шлях, своя пам'ять.

Сьогодні, як і більш, ніж 70 років тому, ми чекаємо на наших воїнів і бажаємо їм лише двох речей: «Повертайтеся живими!», «Повертайтеся з перемогою!». Як і більш, ніж 70 років тому колишні воїни прагнуть миру, не хочуть війни та просять Бога про припинення вогню, одужання поранених, звільнення полонених і порозуміння у суспільстві. Тому, віддаючи шану, всім, хто пережив ту страшну війну, ми повинні пам'ятати й шанувати їхні вчинки, щоб перемогти сьогодні.